నేను అదృష్ణ్ణి కాను

రై చాలా వేగంగా పరుగులు తీస్తోంది రైలుబండి కిటికీలోంచి వచ్చేగాలి శరీరానికి తగలటంవల్ల, తేలిపోతున్నట్టు ఫీలయ్యాడు మోహన్. 'వాతావరణం ఎంత ఆహ్లాదకరంగా ఉంది!' తనలో తానే అనుకున్నాడు. రైల్లోంచి చూస్తూన్న తనకు, ప్రకృతి సంపదంతా కదులుతూన్నట్లనిపించింది. తన కెదురుగా అప్పుడే కనిపించిన చెట్లు, మరుక్షణంలోనే కనుమరుగై పోతున్నాయి. తనకా విషయం తెలిసున్నా, వింతగా చూస్తున్నాడు. ప్రకృతిశోభనలా తిలకిస్తూ ఆ వీచే చల్లటిగాలికి తన్మయత్వం చెందుతూ, కాసేపు కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అందమైన అతని ఉంగారాలజుట్టు మొహం మీదకి పడుతూ, నృత్యం చేస్తోంది.

సంతోషంగా ఉన్న అతనిముఖం క్రమక్రమంగా, బాధాభరితమైంది. ఎందుకో తల పంకించి, ఆలోచించటం ప్రారంభించాడు. తను యింజనీరుంగు ఆఖరి సంవత్సరం పరీక్షలు వ్రాసి యింటికి వెడుతున్నాడు. పరీక్షలు బాగా వ్రాయటం వల్ల చాలా హుషారుగా ఉన్నాడు. పరీక్షలైపోయిన వెంటనే, తన స్నేహితుడు బలవంతం పెట్టడంతో, మైసూరంతా తిరిగి మరీ వెడుతున్నాడింటికి. ఇటువంటి తరుణంలో, ఎంతో ఆనందంగా ఉన్న అతనిముఖం, మరుక్షణంలో బాధాభరితం అవటం, బాధాకరమైన విషయమే మరి! తనలో తానే ఏదో గొణగసాగాడు—

'ఇంటికి వెళ్ళిన వెంటనే, వివాహం విషయం ఎత్తుతారు.— తలిదండ్రులు అన్నయ్య మొదలగువారు. ఏమిటి సమాధానం చెప్పటం ?'— తనకు పెళ్ళిచేసుకోవటం యిష్టంలేదు—కుర్రాడు అందంగానే ఉంటాడు. హాస్టలులో ఉండేటప్పుడు తోటి స్నేహితులంటూండేవారు, 'అందంగా ఉంటావ్, నీకేమిటోయ్ ? శుభసమయం చూసి, ఏ చిన్నదో ఎగరేసుకు పోతుంది.' దానికి ఏనాడూ గర్వపడకపోయినా, నలుగురూ మెచ్చుకునేంత అందాన్నిచ్చిన భగవంతునికి, అనేకవేల నమస్కారా లర్పించాడు, చాలాసార్లు. ఇక పోతే, తెలివితేటల్లో ఫరవాలేదు. తన యింజనీరింగు 5 సంవత్సరాలలో, మొదట పరిస్థితివల్ల చదవలేకపోయినా; తర్వాత పట్టుదలతో బాగా చదివి, పరీక్షలు ఫస్టుగా వ్రాసి మరీ వస్తున్నాడు. ఇంక, నవయవ్వనంలోకి కూడా అడుగుపెట్టినవాడే. చిన్నప్పట్నుంచి, పెళ్ళిలో జరిగే హంగామా అది, ఇది... అంటే చాలా యిష్టం. మరి అటువంటి వాడికి పెళ్ళి యిష్టం లేకపోవటమేమిటీ? అని సందేహం రావచ్చు. దానికీ ఓ కారణం లేకపోలేదు. చిన్నప్పుడెవరో వాళ్ళచుట్టాలు ఎడమ కాలివేళ్ళపటి ఒ్యాడ్చుకుపోయే వారట. అలా చేస్తుంటే, మనవాడు, ఏడవలేక నవ్వేవాడట. ఆ నవ్వంటే వాళ్ళకిష్టం కాబోలు, యిక నవ్వించే మార్గాలు కనపడక ఏమో, అలా యిల్లంతా లాక్కుపోయే వారట. మోహన్‌తల్లికి, అప్పుడింట్లో స్వతంత్ర్యం లేకపోవటంవల్ల, చూస్తూకూడా వాళ్ళనేమీ అనలేక పోయేదిట, పాపం. ఆ కారణంగానో, లేక మోహన్ పూర్వజన్మలో చేసుకొన్న పాపం వల్లనో, చాలా లేతవి కావటం మూలాన, ఆ ఎడమకాలి వ్రేళ్ళనరాలు జారిపోయాయి. అదీగాక, ఎడమకాలు కొంచెం బలహీనమైంది, కుడికాలుకంటె. మామూలువారెవరికీ, ఆ తేడా, యదాలాపంగా చూస్తే కనిపించదు. కాని, నడకలో కొంచెం తేడా వస్తుంది. పెద్ద లెక్క చేయతగ్గది కాకపోయినా, తనకిమాత్రం చాలా బాధగా ఉండేది. భగవంతుణ్ణి చాలాసార్లు అడిగేవాడు.

'భగవాన్! ప్రతివారిలో, ఆఖరికి

ఒక్కట్టైనా లోపం ఉండి తీరుతుందన్నారిదే కాబోలు. ఇన్ని యిచ్చిన వాడివి, ఈ ఒక్కటికూడా, యివ్వలేక పోయావా?' అని, బాధపడేవాడు. కాని, వికలాంగులను, ఎన్నో రకాల రోగాలతో బాధపడేవారిని చూసినప్పుడు మాత్రం, వాళ్ల పరిస్థితికి వ్యధచెంది,

'భగవాన్! తెలివితక్కువవాణ్ణి. నడకలో కొంచెం తేడా వచ్చినంత మాత్రానికే యింత బాధపడుతూంటే, యింక, పాపం, వికలాంగుల సంగతేమిటి? వారెంత బాధ పడుతూంటారో గదా!' అని వాపోయేవాడు. తన కాలుగురించి చాలాసార్లు, చాలామంది డాక్టర్లకు చూపించాడు. కాని, ప్రయోజనం లేకపోయింది. మోహన్ తండ్రిగారి చిన్ననాటి స్నేహితులొకరు, విశాఖపట్నంలో పేరుపొందిన డాక్టరుగా పని చేస్తున్నారు. ఆయన, బోను స్పెషలిస్టు. తెలిసిన వెంటనే, ప్రయాణమై పోయాడు, తండ్రితోటి. కాని, అక్కడ కూడా నిరుత్సాహమే ఎదురైంది.

'దీన్ని ఆపరేషన్ చేసి సరిచేయటానికి వీలులేదోయ్, మిస్టర్ మోహన్! అయినా, నాకు తెలియ కడుగుతాను, దీనివల్ల నీకు కలిగిన అనర్థమేమిటి?'
మందహాసం చేస్తూ అన్నారు. 'ఏమిటా చొప్పదంటు ప్రశ్న' అని మనసులో అనుకుని—

'అబ్బే! ఏం లేదండి. కాని...' అన్నాడు నసుగుతూ.

'ఏమిటి సందేహిస్తున్నావు? పెళ్లి అవ్వదనా? ఏం ఫర్వాలేదు. బ్రహ్మాండంగా అవుతుంది. నేనే చూస్తాలే, ఓ డాక్టరు చదివిన అమ్మాయిని' పెద్ద పెట్టున నవ్వుతూ అన్నారు.

'చచ్చాంరా దేముడా డాక్టరు చదివింది కూడానా, ఖర్మ!' అని మనస్సులో అనుకుంటూండగా,

'మొత్తానికి మీ డాక్టరు చదివేవాళ్ల మీద పక్షపాతం చూపటం, నీ కింకా పోలేదోయ్' చిన్న విట్టువేశారు, మోహన్ తండ్రిగారు

'మొత్తానికెళ్లా గ్రాతేనేం; నేను, నా కాలూ, మిగులు' బాధగా కదిలాడు మోహన్.

ఇంక చిరాకేసి, ఏ డాక్టరు వద్దకు వెళ్లటం మానేశాడు.

ముఖ్యంగా తనెందుకు బాధపడేవాడంటే హుషారుగా కొంచెం గబగబా నడిచేసరికి, పక్కనున్న ఫ్రెండు అడిగేవాడు,—

'ఏమిటోయ్ మోహన్! కాలికేమన్నా అయిందేమిటి?' అంతే. మనవాడి హుషారు కాస్తా హారతి కర్పూరంలా హరించుకు పోయేది.

'మరేంనోయ్! అక్కడ కాలుజారటంతో వెధవది కొంచెం బెణికింది'. మనస్సులో తిట్టుకుంటూ, పైకి సమాధాన మిచ్చేవాడు. ఇంక నడవాలనిపించక, అక్కడే నుంచుని, ఏ ఫ్రెండో వస్తూంటే, అతని సైకిలెక్కి మళ్లీ హాస్టలు కొచ్చేసేవాడు. ఈ ఒక్కసారి మాత్రమే కాకుండా చాలా సార్లు అలా జరిగింది.

అందుకని, పెళ్లి చేసుకుంటే; రేప్పొద్దున్న భార్యకూడా, 'ఏమండీ అలా నడుస్తున్నారేం?' అని అడిగితే, యింకేమైనా ఉందా? అంత పెద్ద యింజనీరు చదివి, అటువంటి ప్రశ్నకు గురైతే, తను పూర్తిగా చిత్తైపోయినట్లు ఒప్పుకొని, ఒక ఫ్యూన్‌లాగా చతికిలపడిపోవలసిందే. లేకపోతే, ఏం చెబుతాడు భార్యకి? అలాగే మామగారు, అత్తగారు, బావమరుదులు, మరదళ్లు, కొత్తగా ఎంతమంది కలుస్తారని; భార్యతోటి? వాళ్లందరూ అడిగితే ఏమని సమాధానమివ్వాలి? — అతని కెప్పుడూ, యీ ఆలోచనలేఉండేవి. తను పదే పదే, 'నేను అర్హుణ్ణికాదు' అనుకునేవాడు. మంత్రంకింద, దాన్నే బాగా జపించేసరికి, వంటపట్టి కాబోలు, తను నిజంగానే పెళ్లికనర్హుడని, అప్పుడప్పుడు, తన స్నేహితుడు, శాస్త్రితోటి అనేవాడు.

'అడుసు త్రొక్కనేల? కాలు కడగనేల' అని అన్నారు పెద్దలు. ముందర పెళ్లి చేసేసుకొని, యిబ్బందులను కోరి తెచ్చుకోవటం ఎందుకు? అసలు పెళ్లే చేసుకోకుండా ఉంటే సరి; తీరిపోతుంది. తలిదండ్రులెంత బ్రతిమాలినా, తిట్టినా, ఏంచేసినా సరే—ఒక నిశ్చయాని కొచ్చాడు మోహన్.

తాడేపల్లిగూడెం స్టేషన్‌లో మెయిలు ఆగగానే, అదిరిపడి, తొందరగా కూలివాణ్ణి పిలిచి, బెడ్డింగు దింపించి, బస్సుస్టాండుకు కదిలాడు తాపీగా.

* * *

'అమ్మా! అన్నయ్యొచ్చేశాడేవ్!' రిక్షాలో మోహన్‌నిచూసిన వెంటనే, వాళ్ల చెల్లి శశి ఒక్క కేకపెట్టింది యింట్లోకి. సుశీలమ్మగారు, పరుగున దొడ్లోంచి వీధులోకి వచ్చేశారు.

'వచ్చావురా, నాయనా? ఎన్నాళ్లయిందో చూసి, కులాసానా బాబూ?' ఆప్యాయంగా పలుకరించారు.

'ఆఁ! కులాసానే అమ్మా!' అని చెల్లెలుతో,

'ఏమే శశీ! మిగతా వాళ్లేరి యింట్లో?'

'స్కూలు కెళ్లారన్నయ్యా.'

'ముందు రిక్షావాణ్ణి పంపించి, లోపలికి రా. కాళ్లు కడుక్కొని భోజనం చేద్దువుగాని. ఎప్పుడు భోంచేశావో యేమిటో!' భోజనం ఏర్పాటుకై, హడావుడిగా, లోపలికెళ్లారు సుశీలమ్మగారు.

సాయంత్రం వాళ్ల నాన్నగారు, స్కూలునుంచి వచ్చారు.

'ఏరా! ఆరోగ్యం బాగుందా? పరీక్షలెల్లా వ్రాశావు?'

'ఫస్టుగా వ్రాశా నాన్నగారూ. చెప్పొనుగా. పరీక్షలైనవెంటనే, మా ఫ్రెండు బలవంతం చెయ్యటంవల్ల, అలా మైసూరు వెడుతున్నానని? తిరిగేసి వస్తున్నా.'

'ఉహుఁ! అలాగా? బాగానే ఉంది. మీ రిజల్ట్సు ఎప్పుడు వస్తాయి?'

'సరిగా తెలియదండీ. కాలేజీ తెరచిన, మొదటి నెలలో, వస్తాయంటున్నారు.'

రాత్రి వాళ్లన్నయ్యకూడా వచ్చాడు.

'ఏరా, రామం! ఎప్పుడు రావటం? కులాసానా' అడిగాడు రాజశేఖరం.

'ఆఁ కులాసా, అన్నయ్యా' ఆప్యాయంగా కౌగలించుకున్నారిద్దరూ.

'అదేమిటిరా?, అలా చిక్కిపోయావ్? ఇంకా నీకంటె నేనే నయమన్నమాట.' నవ్వుతూ అన్నాడు రాజశేఖరం. మోహన్, అసలుపేరు రామ్మోహన్. ఇంట్లోవాళ్లు సాధారణంగా, 'రామం' అని పిలుస్తారు. బయటివాళ్లు, 'మోహన్' అని పిలుస్తారు.

* * *

నేను అర్హుణ్ణికాను

అనుకున్నరోజు రానేవచ్చింది. ఒకరోజున నీళ్ళు పోసుకుని, తల దువ్వుకుంటూన్న మోహన్‌ని వాళ్ళ నాన్నగారు పిల్చారు—

'ఒరేయ్, రామం!'

'ఏం నాన్నగారూ! వస్తున్నా' అలాగే వచ్చేశాడు.

'మరేం లేదురా. అలా కూర్చో. నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి.' కొట్టుకోవడం ప్రారంభించింది గుండె.

'ఇప్పుడే వస్తానండి' లేవబోయాడు.

'కూర్చోరా. అర్జంటుగా మాట్లాడాలి. వెళ్ళొచ్చులే.' ఇంక లేవలేక, కూర్చుండిపోయాడు.

'చూడు! నువ్వు 4 వ సంవత్సరం చదువుతుండగానే, చాలా సంబంధాలొచ్చాయి. కాని, చదువు పాడవుతుందనే ఉద్దేశ్యంతో, మీ అమ్మ 'చేద్దా'మన్నా, వద్దన్నాను. ఇంక యిప్పుడు చదువైపోయింది కదా. ఉద్యోగం ఎప్పుడో అప్పుడు అదే వస్తుంది. కనుక, యీలోపల చాలామంది, పిల్లని చూసిపొమ్మని చంపుతున్నారు కాబట్టి, చూసివస్తే, దాని ప్రకారం చెయ్యొచ్చు. ఏమంటావ్?' శిలాప్రతిమలా కూర్చుని, అంతా విన్నాడు. మళ్ళీ తన ఉద్దేశం ఎక్కడ మారుతుందో ఖర్మ, తర్వాత బాధపడాలనే భావంతో, తన మంత్రం (నేను అర్హుణ్ణి కాను) నాలుగుసార్లు జపించుకున్నాడు.

'మాట్లాడవేంరా?'

'నా కిప్పుడు, పెళ్ళి, అదీ, వద్దండి. ఉద్యోగంవచ్చి, స్థిరపడింతర్వాత, మెల్లిగా తర్వాత చూద్దాం.'

'అదేమిటిరా? శుభమైన సంబంధాలు బోల్డన్ని వస్తుంటే, హాయిగా చూసుకుని, చక్కగా పెళ్ళిచేసుకోక, తర్వాత ఎప్పుడో అంటావేమిటి?'

'ఇప్పుడు చేసుకోవటం నా కిష్టంలేదు నాన్నగారూ?' లేచి వెళ్ళిపోబోయాడు.

'ఈ మాటవింటే, మీ అమ్మ బాధపడుతుంది. ఈ మొండి పట్టుదలేమిటో నా కర్థం కావటం లేదు మొన్న మీ అన్నయ్యన్నాడు, 'వాడసలు పెళ్ళే చేసికోడుటండీ' అని. సరదాగా అంటున్నాడనుకున్నాను గాని, యింతవరకూ వస్తుందనుకోలేదు. అదేమిటిరా? చదువుకున్నందుకు ఫలితం, తలిదండ్రులమాట వినక పోవటమా? పోనీ, తగిన కారణం ఉందా అంటే, కనిపించదు, నువ్వేమీ చెప్పవు. ఎలాగ నీతోటి? ఇలాచూడు? ఒరేయ్, రామం! మెల్లిగా యివాళంతా, ఆలోచించి, రేపు చెప్పు ఏమాటా. అయినా, యిదేమిట్రా?' — కొంచెం ఆగగానే ఇంక మాట్లాడటం అయిపోయిందనుకుని, గబగబా తన గదిలోకి వచ్చిపడ్డాడు తలుపులు బిగించి, తలగడాలో తలదూర్చి, ఆలోచించ సాగాడు.

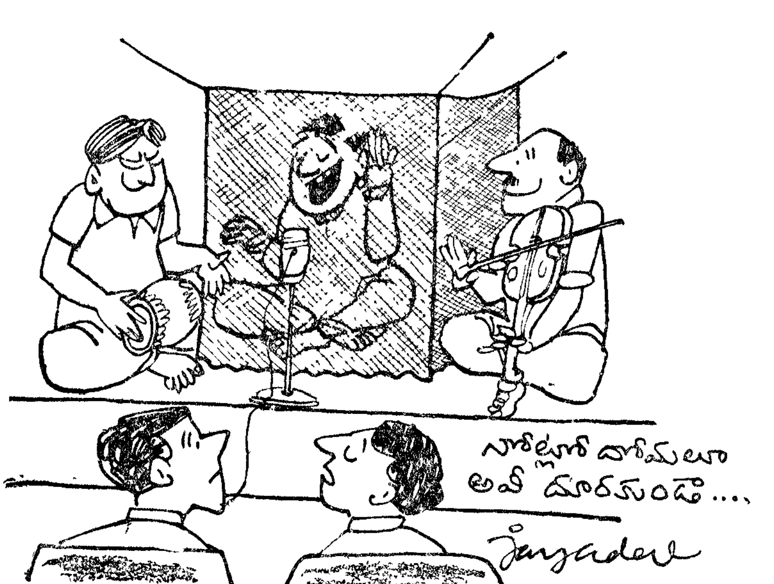

* * *

తల్లి అస్తమానం 'ఒరేయ్ అబ్బాయ్! నామాట వినరా. బంగారంలాంటి పిల్లలున్నార్రా' అని చెవిని యిల్లు కట్టుకొని చెప్పటం,—

తండ్రిగారి సాధింపు, 'చెప్పినమాట వినని మొండిరకాలు దొరకారేరా?'.—

అన్నయ్య రాజశేఖరం సలహాలు, 'నాన్నగారు చెప్పినట్టువిని, పెళ్ళికి ఒప్పుకో. నీ వప్పుడేం అయినదగ్గరుడకవ్.'—

వదిన ప్రోద్బలం, 'నాయనా, రామం! అమ్మగారి మనస్సు అలా క్షోభ పెట్టక పోతే పెళ్ళికి ఒప్పుకో కూడదూ?'

రోజూ, వీటిని విని, విని, వేసారి, 'శ్రీరామచంద్రా! ఆపద్బాంధవా! పెళ్ళైంతర్వాత, పెళ్ళాం ఏమన్నాఅంటే తర్వాత చూసుకోవచ్చు గాని, ముందర, యివ్వి భరించలేకుండా ఉన్నాను దేవా!' అని, యిక జాప్యం చేస్తే కష్టమని గ్రహించి, పెళ్ళికి ఒప్పేసుకున్నాడు. వెంటనే పెళ్ళిచూపులు, యివ్వీ, అవ్వీ, హంగామాగా జరిగిపోయాయి. మంచి సంబంధం (ఒక విధంగా)చూసి, నిశ్చయించేశారు కూడా. పిల్ల, బంగారు బొమ్మలా ఉంటుంది. బియస్సి చదువుకుంది. కట్నం ఎక్కువ యివ్వలేనివారు. ఏదో కొంత ముట్టచెప్పి. 'ఇంకేమనకండి బావగారూ! యింతకంటె నేనివ్వుకోలేను. ఏదో మీ కుర్రాడు చాలా బుద్ధిమంతుడనీ, పెద్ద చదువు చదివాడనీ, చాలా యోగ్యుడనీ, మీ సంబంధం వదులుకోలేక పోతున్నాం. మా పిల్లకూడా బియస్సి చదివింది. అందంలో ఆమెకు సాటి యింకెవరూ లేరని, అందరూ అంటూంటారు, మీకూ తెలిసిన విషయమే కనుక, దీనితో మీరు తృప్తిపడి, నా యీకోరికను మన్నించమని ప్రార్థిస్తున్నాను.' అని తాను తెచ్చిన మూడువేలు చేతిలోపెట్టి, తెగ ప్రార్థించారు అవధాన్లుగారు. ఇంక కాదనలేక ఒప్పేసుకున్నారు మోహన్ తండ్రిగారు.

పెళ్ళి ప్రయత్నాలు బ్రహ్మాండంగా

సాగుతున్నాయి. పిల్ల బాగుండేసరికి, మన మోహన్‌కి భయం మరీ ఎక్కువైంది. ఏదో విషయాన్ని పైకి చెప్పకుండా, కప్పిపుచ్చి, ద్రోహం చేస్తున్నట్టు ఫీలయ్యాడు. అక్కడికీ పెళ్ళిలో, మామగార్ని ప్రక్కకు పిలిచి, 'మామగారూ ! నేను అర్హుణ్ణి కానండీ !' అన్నాడు. ఏమీ అర్థంకాక, మోహన్‌కేసి చూస్తూ, కాస్సేపటికి అర్థమయిన వాడిలా, మొహంపెట్టి, బతిమాలడం మొదలెట్టాడు అవధాన్లుగారు. 'బాబ్బాబు! అలా అంటే ఎలా? నీ ఉద్దేశం నా కర్థమయింది. మేం నీకు తగినవాళ్ళం కాదంటున్నావు కదూ ! కట్నం సరిగా యివ్వలేక పోయినా, బాగా, 'గుణం' కేవారం నాయనా. యిప్పుడు నువ్వు కాదంటే ఎలా ? మీ నాన్నగార్ని ఒప్పించే సరికే నా పనైపోయింది. ఇంక నువ్వేమీ అడ్డుచెప్పకు నాయనా.' గడ్డం పుచ్చుకుని కందిపోయేలా ఒకటే బతిమాలారు అవధాన్లుగారు

'నీ ఖర్మ. నీ కూతురు ఖర్మ. నేనేం చెయ్యను ? అనుభవించండి.' అనుకుంటూ 'సరే పదండి.' అన్నాడు. పరమానందభరితుడై పోయాడు బ్రహ్మడు.

పెళ్ళి ఘనంగానే ముగిసింది. బంధువు లందరూ వచ్చారు. పెళ్ళిలో, చదివింపులు, 'మోహన్'కి, పెళ్ళికూతురైన 'శశికళ'కి కూడా, బాగావచ్చాయి. మోహన్‌కి స్నేహితులు చాలామంది ఉన్నా, తను పెళ్ళి చేసుకోనన్నవాడు, చేసుకుంటున్నాడంటే నవ్వుతారేమో నని చాలామందికి శుభలేఖలె పంపలేదు. అందుకని, బహు కొద్దిమంత మాత్రం వచ్చారు. ఇంతకీ తన ముఖ్యస్నేహితుడు శాస్త్రి, రానే లేదు. కొంచెం బాధపడ్డాడు.

పెళ్ళిసందడంతా అణగింది. పెళ్ళయిన తర్వాత శశికళ అత్తవారింటిపట్టునే ఉండిపోయింది. మొదటి దినాల్లో క్రొత్త కాబట్టి, భార్యాభర్తలిరువురూ అలా, దూరంగానే ఉంటూ వచ్చారు. కాని క్రమంగా సన్నిహితం అవుతున్నప్పటికీ ఒక్కసారికూడా తన కాలుగురించి ప్రశ్నించక పోయేసరికి, తనలో ఉన్న పిరికితనం క్రమంగా దిగజారసాగింది. ఒకరోజున పోస్టుమాన్ ఒకరిజిస్టరు పార్సిలు యిచ్చిపోయాడు. ఇప్పుడు తనకు రిజిస్టరు పార్సిలు 'రావటమేమిటో', అని ఎంత ఆలోచించనా తట్టలేదు. పార్సిలు చాలా బరువుగా ఉంది. తొందరగా పోయి, రూములో బెడ్‌మీద కూర్చుని, విప్పటం ప్రారంభించాడు. కొంత విప్పటం అయ్యేసరికి, అందులోంచి ఒకలెటరు పడింది. అందులో యిలా ఉంది. 'ప్రియమైన మోహన్‌కు !

..నీ శుభలేఖ అందింది. చాలా సంతోషించాను. కాని, పెళ్ళికి రాలేక పోయి నందుకమితంగా విచారిస్తున్నాను. కనుక ఆగ్రహించవద్దు. తిరస్కరించక నేను యిచ్చే యీ స్వల్ప బహుమతిని స్వీకరించు. త్వరలోనే మీ ఊరు వస్తాను. విషయాలన్నీ మాట్లాడుకోవచ్చు ఉంటా మరి.'

ఇట్లు,
నీ ప్రియమిత్రుడు,
శాస్త్రి.

ఉత్తరం చదివి, కొంచెం నవ్వుకొని చాలాపేపర్లు వేసి, అంత కట్టుదిట్టంగా కట్టిన దాంట్లో ఏముంది చెప్మా! అని, ఆతృతగా విప్పేసరికి అందులో చివరికొక పుస్తకం కనపడింది. దాని హెడ్డింగు: 'నేను అర్హుణ్ణికాను,' మళ్ళీ పాత విషయాలు మనస్సులో మెదలటంతో తల తిరిగినంత పనైంది 'ఏమిటండీ అది?, అని, భార్య ప్రవేశించటంతోపాటు ప్రశ్నించటంతో ముచ్చెమటలు పోశాయి. భార్య ఎక్కడ చూస్తుందోనన్న భయంవల్ల, 'తొందరగా మంచినీళ్ళు తీసుకురా. వెళ్ళు వెళ్ళు!' అంటూ తలుపుదాకా గెంటుకుంటూ పోయి, తలుపు మూసేశాడు. 'హమ్మయ్య' అనుకుంటూ, పుస్తకంతోసహా మంచంమీద కూలబడ్డాడు.

డాక్టర్ కబుర్లు

హమర్టోమాస్

'హమర్టోమాస్' అనే స్థితి ఒకటి ఉంది. ఎక్స్-రే బొమ్మలో ఊపిరితిత్తిలో పుట్టకురుపులాగ ఏదయినా కనిపిస్తే అది హమర్టోమాస్‌వల్ల అయి ఉండవచ్చు.

దీనికి కారణాలు — పుట్టుక నుంచే ఉన్న కొన్ని జీవకణాలు మధ్యవయస్సులోగాని పెద్ద వయస్సులోగాని మాత్రమే ఎదగటం ప్రారంభించవచ్చు. అంతేకాక, ఈ కణాలు కొన్ని నెమ్మదిగా ఎదగవచ్చు. కొన్ని త్వరగా ఎదగవచ్చు.

హమర్టోమాస్‌ని ఎక్సరేవల్ల తప్ప వేరేవిధంగా కనిపెట్టటం కష్టం; ఎక్సరేవల్ల కనిపెట్టినప్పటికీ అది హమర్టోమాసా, లేక పుట్టకురుపా నిర్ణయించటం కష్టం; ఆపరేషన్ చేస్తేగాని తెలియదు!

ఆపరేషన్ చెయ్యటం అవసరమా? ప్రాణరక్షణకి ఎంతో అవసరమేమో! కొన్ని పరిశోధనలవల్ల ఎక్సరేలవల్ల బయటపడిన 7 శాతం 'గడ్డలు' పుట్టకురుపుగా తేలుతాయి. హమర్టోమాస్

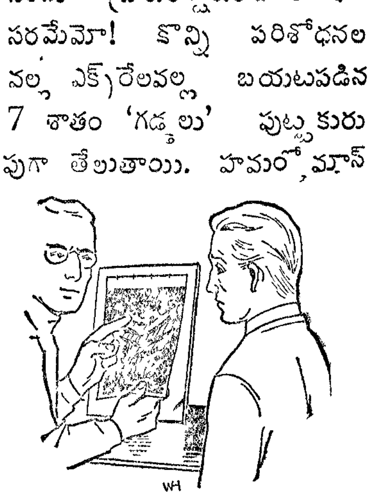

4.

సాధారణంగా పుట్టకురుపుగా మారదు

హమర్టోమాస్ ఆపరేషన్ అనవసరం అనుకోరాదు; చేసేదాకా అవసరమో కాదో తెలియదుకదా?

హెచ్. ఎల్. హెర్షెన్‌సోన్

(కాపీరయిటు)